

(Costăchescu, II, 378), керук (Costăchescu, II, 247), столпъ (I. Bogdan, I, 334), догар (Costăchescu, II, 692), черного (Costăchescu, II, 46), торгокчаны (Costăchescu, II, 697), держитель (Antol. 274), псаком (Antol. 282). Това фонетическо явление, срещано само в двата езикови подтипа на книжовно-славянския език, румънска редакция, може да се смята като резултат на източнославянско езиково влияние.

Консонантно j. Загубване на консонантно j (характерно явление за българския език) често се среща и в славяно-румънските грамоти: Напр.: скла (I. Bogdan, *Relații*, 107), моа (I. Bogdan, *Relații*, 255), полсъ (I. Bogdan, *Relații*, 298), къса (Panaiteșcu, 262) стол (I. Bogdan, *Relații*, 27), коа (I. Bogdan, *Relații*, 80), стаща (Antol. 281), азыкыи (Antol. 419), ккѣрж (Oct. 89), ако (Tocilescu, 465), акн са (Min. 380), къпоам (Min. 5), знажче (Antol. 274), здракче (Tocilescu, 461), земаа (Costăchescu, II, 706), драугаа (I. Bogdan, I, 43).

Резултат от палатализацията на t, d + j. Честата употреба на групите шт (<tj) и жд (dj) е обща за трите подтипа (Влахия, Молдова и Трансилвания). Напр. рождѣтко (Oct. 91), помощъ (Tocilescu, 465), скѣща (Min. 40), окѣкѣжтъ (Costăchescu, I, 307), такожде (Panaiteșcu, 88), благокѣщенѣ (I. Bogdan, 70), прѣжде (Costăchescu, 382), оугождѣщѣхъ (Costăchescu, II, 454), тѣжде (I. Bogdan, 70), дѣщи (I. Bogdan, *Relații*, 158), прѣждатѣ (I. Bogdan, *Relații*, 47).

Паралелно с употребата на тези групи, и наравно с тях, се срещат в подтипа от Молдова и източнославянските рефлексии ч, ж. Напр. дочка (I. Bogdan, I, 164), помоч (Costăchescu, II, 726) бѣдѣчимъ (Costăchescu, II, 607), нѣч (I. Bogdan, II, 356), потвѣрженѣ (I. Bogdan, I, 271).

Същевременно в Молдова, особено в езика на дипломатическите текстове, срещаме и рефлексите ц, з, под влияние на полския език. Напр. бѣдѣчим, ѡскѣценѣ (Costăchescu, II, 607), моца (Costăchescu, II, 236), роѣтко (Costăchescu, II, 623).

В останалите два езикови подтипа (Влахия и Трансилвания) групите шт, жд са преобладаващи и само рядко, в някои думи от сръбски произход, най-вече в производите на глагола хѣти — стб. хѣтѣти, се явяват и сръбските рефлексии на съчетанията: tj, dj > h, ѣ.

Но също тъй, както и в сърбохърватски, тези палатални съгласни биват предавани посредством к, г: кѣке (стб. кѣше — Tocilescu, 464), не хѣкѣ (Panaiteșcu, 203), кѣ изкѣсантъ (Tocilescu, 464), кѣ се нагѣт (Tocilescu, 465), хѣкѣте (Tocilescu, 465), кѣ изрѣчет (Tocilescu, 467), за сѣкѣи (Tocilescu, 472), мѣгѣ (I. Bogdan, *Relații*, 20).

Рефлекс на групите ор, ол, ер, ел. Поради южнославянската си основа, книжовнославянският език, румънска редакция, познава всичките резултати на групите ор, ол—ер, ел съответно: южнославянският, източнославянският, западнославянският.

Метатеза: ра, ла, рѣ, лѣ. Тази употреба е обща за двата подтипа овъв Влахия и Трансилвания) и по рядка в Молдова. Ето някои примери (т езика на грамотите от Влахия, Трансилвания и Молдова: празнѣ (Tocilescu, 466), драгѣс (Tocilescu, 467), краля (Panaiteșcu, 116), платно (Tocilescu, 470), облакѣ (Min. 104), градѣ (Min. 4), злато (Oct. 128), пол